

2. Kan en sådan ordning för källbeskattning i sig ifrågasättas med stöd av principen om etableringsfrihet eller skall det, när det i ett skatteavtal mellan Frankrike och en annan medlemsstat som medger sådan källbeskattning föreskrivs en möjlighet att avräkna den skatt som uppburits med stöd av den ifrågasatta ordningen mot den skatt som skall betalas i den andra medlemsstaten, tas hänsyn till detta avtal vid bedömningen av huruvida nämnda ordning är förenlig med principen om etableringsfrihet?
3. För det fall domstolen skulle besvara den andra delfrågan i fråga 2 jakande, är förekomsten av det ovannämnda skatteavtalet tillräcklig för att den ifrågasatta ordningen endast skall anses vara en metod att fördela skatteunderlaget mellan de båda berörda staterna, som inte påverkar företagen, eller medför den omständigheten att ett moderbolag som inte har säte i Frankrike kan sakna möjlighet att göra en sådan avräkning som föreskrivs i skatteavtalet att nämnda ordning skall anses strida mot principen om etableringsfrihet?

Överklagande ingivet den 15 april 2005 av Laurent Piau av den dom som meddelats den 26 januari 2005 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen) i mål T-193/02 mellan Laurent Piau och Europeiska gemenskapernas kommission, med stöd av Internationella fotbollförbundet (FIFA)

(mål C-171/05 P)

(2005/C 155/10)

(Rättegångsspråk: franska)

Laurent Piau har den 15 april 2005 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som meddelats den 26 januari 2005 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (fjärde avdelningen) i mål T-193/02 mellan Laurent Piau och Europeiska gemenskapernas kommission, med stöd av Internationella fotbollförbundet (FIFA). Klaganden företräds av advokaten M. Fauconnet.

Klaganden yrkar att domstolen skall

1. upphäva förstainstansrättens dom i mål T-193/02,
2. ogiltigförklara kommissionens beslut av den 15 april 2002,

3. avgöra målet slutligt med stöd av artikel 61 första stycket i domstolens stadga eftersom målet är färdigt för avgörande
4. förplikta FIFA att betala rättegångskostnaderna i mål T-193/02 och i överklagandeförfarandet.

Grunder och huvudargument

1. Åsidosättande av klagandens rättigheter

Förstainstansrätten åsidosatte sina befogenheter, genom att inte på eget initiativ ta upp frågan om huruvida kommissionen hade åsidosatt artikel 253 i EG-fördraget genom att underlåta att motivera avslaget på det klagomål som klaganden ingett med stöd av artikel 49 i EG-fördraget. Dessutom åsidosatte förstainstansrätten artikel 6.1 i Europakonventionen angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, eftersom den underlät att beakta vissa av klagandens grunder.

2. Åsidosättande av artikel 81 i EG-fördraget

Förstainstansrättens avgörande saknar rättslig grund, eftersom det inte finns några bevis för att FIFA:s reglemente för spelaragenter främjar tekniskt eller ekonomiskt framåtskridande. Förstainstansrätten gjorde en felaktig rättslig bedömning genom att fastställa att det inte fanns något gemenskapsintresse av att fortsätta handläggningen av klagomålet. Domen saknar därför rättslig grund och artikel 81 i EG-fördraget har åsidosatts.

3. Åsidosättande av artikel 82 i EG-fördraget

Eftersom kommissionen inte hade genomfört en undersökning av FIFA:s dominerande ställning och av huruvida denna eventuellt hade missbrukats, kunde inte förstainstansrätten sätta sig i kommissionens ställe genom att först fastställa att FIFA hade en dominerande ställning och därefter att denna inte missbrukades. Detta utgjorde en felaktig rättslig bedömning och ett åsidosättande av rättspraxis och artikel 82 i EG-fördraget.

4. Förstainstansrättens resonemang i domen är så motsägelsefullt och otillräckligt, att det motsvarar en brist på motivering när det gäller frågan huruvida den konkurrensbegränsande verkan var bestående.
5. Felaktig rättslig bedömning i fråga om "FIFA-utbildningsbevisens" likvärdighet.
6. Åsidosättande av den allmänna rättssäkerhetsprincipen.
7. Felaktig rättslig bedömning i fråga om kommissionen uppgift och befogenheter.

8. Åsidosättande av artikel 39 i EG-fördraget.
9. Åsidosättande av artikel 49 i EG-fördraget.
10. Felaktig rättslig bedömning i fråga om definitionen av gemenskapsintresset.

**Talan mot Republiken Italien väckt den 18 april 2005 av
Europeiska gemenskapernas kommission**

(mål C-173/05)

(2005/C 155/11)

(Rättegångsspråk: italienska)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 18 april 2005 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av E. Traversa och J. Hottiaux, tjänstemän vid kommissionens rättstjänst.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- 1) fastställa att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 23, 25, 26 och 133 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och artiklarna 4 och 9 i samarbetsavtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Algeriet, vilket undertecknades den 26 april 1976 och godkändes genom rådets förordning (EEG) nr 2210/78 av den 26 september 1978, ⁽¹⁾ genom att ha infört och bibehållit den "miljöskyddsavgift" på gasledningar som föreskrivs i artikel 6 i den regionala sicilianska lagen nr 2 av den 26 mars 2002 (offentliggjord i GURS, del I, nr 14 år 2002), och
- 2) förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Artikel 6 i den regionala sicilianska lag som är aktuell står i strid med principerna för den gemensamma tulltaxan, genom att det införs en avgift med motsvarande verkan som en tull på import (till gemenskapen) eller på export (till andra medlemsstater). En sådan avgift är i sig förbjuden enligt fördragets bestämmelser och enligt ovannämnda sekundärrätt.

Ur formell synvinkel och enligt lydelsen i den omtvistade artikeln är äganderätt till anläggningen en förutsättning för att avgiften skall tas ut, medan avgiften beräknas på grundval av ledningarnas volym, uttryckt i kubikmeter. Den sicilianska lagstiftaren har emellertid preciserat, i artikel 6 tredje stycket, att äganderätten till de gasledningar "som innehåller gasen" är

en förutsättning för att avgiften skall tas ut. Vidare föreskrivs det i artikel 6 fjärde stycket att det är ägarna till dessa gasledningar "som bedriver åtminstone en av de verksamheter (transport, försäljning, inköp) som har samband med gas" som är skyldiga att erlägga avgiften. Kommissionen har därav dragit slutsatsen att den sicilianska lagstiftarens verkliga syfte är att avgiften skall belasta den vara som transporteras (metan) och inte infrastrukturen (gasledningen) som sådan.

Enligt domstolens rättspraxis i fråga om de interna skatter eller avgifter som avses i artikel 90 EG, är gemenskapsbestämmelserna om skatter och avgifter på varor även tillämpliga på en avgift som tas ut på transportmedlet i förhållande till det transporterade godsets vikt, eftersom denna avgift oundvikligen och omedelbart återverkar på den transporterade varans pris, oavsett om varan är inhemsk eller importerad. Av den tolkningsprincip som slagits fast i denna rättspraxis, vilken fullständigt kan överföras på avgifter med motsvarande verkan som en tull, följer att även om den nationella avgiften i detta fall formellt avser transportmedlet (gasledningen) i förhållande till den transporterade varans (metan) volym, belastar den i själva verket varan och återverkar oundvikligen och direkt på varans pris.

⁽¹⁾ EGT L 263, 27.9.1978; svensk specialutgåva, område 11, volym 5, s. 57.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av College van Beroep voor het bedrijfsleven av den 19 april 2005 i målet mellan Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie och Stichting Natuur en Milieu å ena sidan, och College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen å andra sidan, med intervenienten Bayer CropScience B.V.

(mål C-174/05)

(2005/C 155/12)

(Rättegångsspråk: nederländska)

College van Beroep voor het bedrijfsleven, Nederländerna, begär genom beslut av den 19 april 2005, som inkom till domstolens kansli den 19 april 2005, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Stichting Zuid-Hollandse Milieufederatie och Stichting Natuur en Milieu å ena sidan, och College voor de toelating van bestrijdingsmiddelen å andra sidan, med intervenienten Bayer CropScience B.V., beträffande följande fråga: